

[Steen Folke]

orden er en central del af partiets brovtende profil. Hr. Erhard Jakobsen nikker. Samtidig vil man nedskære bevillingen til befrielsesbevægelser, dog, som det hedder, under hensyn til de politiske konsekvenser i modtagerlandet. Det er noget kryptisk. Det kunne egentlig være interessant at høre, hvad der ligger i de bemærkninger. Endelig klamrer CD sig stadig til Storebæltsbroen, selv om den for længst er sunket i havet.

På alle disse områder er VS' standpunkt diametralt modsat CDs, og det vil også blive demonstreret ved afstemningerne. Men der er skam et par af CDs ændringsforslag, vi kan stemme for. Det er forhøjelsen af beløbet til besættelsestidens ofre og til ofre for forbrydelser.

Venstre har de sidste år givet den som ansvarligt parti og modereret sin nedskæringslyst. Men i år har partiet ikke kunnet stå for fristelsen til at gå ind i et kapløb med de andre højrepartier og specielt de konservative. Når de konservative nu komplet uansvarligt foreslår samlede besparelser på 5½ mia kr., så må venstre naturligvis præstere noget tilsvarende, og det lykkes ved at stable den ene sociale nedskæring oven på den anden. Jeg nævner i flæng: 770 mill. kr. på arbejdsløshedsdagpengene, 410 mill. kr. ved at pålægge alle lægekontakter en afgift på 15 kr., 400 mill. kr. ved at indføre en karensdag for alle lønarbejdere, 250 mill. kr. på plejehjem, 220 mill. kr. på daginstitutionerne. Læg hertil et righoldigt udsnit af Amtsrådsforeningens og Kommunernes Landsforenings sparekatalog med bemærkninger om begrænsninger i gratisprincipet, som det hedder, og større smidighed, som man foretrækker at kalde forringelserne.

»Oplysning være skal vor lyst«, skrev gamle Grundtvig, men venstre foreslår u-landsoplysningen kraftigt beskåret og en 20 mill. kr.s besparelse på aftenskoler og aftenhøjskoler, studiekredse og voksenoplysning. Hvis nogen ellers skulle være i tvivl, er det nu dokumenteret, at venstre er et parti af mørkemænd.

Til slut vil jeg blot nævne, at venstre med hensyn til nedskæring af bstanden til undertrykte folkegrupper overgår både CD og de konservative med besparelsernes omfang og gør det med følgende mindeværdige bemærkninger til ændringsforslag nr. 144:

»Især i dele af det sydlige Afrika er begrebet »undertrykte« blevet vanskeligt at definere og udsondre.«

Ak ja.

De konservative vil skære ned over hele linjen – bortset fra militæret naturligvis. Besparelserne minder meget om venstres, og jeg skal ikke foretage nogen lang opremsning. Det konservative parti er og bliver det mest rendyrkede klasseparti, om end i år hårdt trængt af venstre. Nedskæringerne placeres målrettet dér, hvor der er tale om ydelser til arbejderklassen. 775 mill. kr. alene på arbejdsløshedsdagpengene. De konservative ved godt, at de ikke har mange stemmer at hente hos de arbejdsløse. Lad mig blot tilføje: 36 mill. kr. mere til politi og 12 mill. kr. mindre til børn og unge. Så er den konservative profil vist trukket op.

Endelig er der fremskridtspartiet, hvis 1.147 ændringsforslag jeg på de givne betingelser ikke skal spilde mange ord på. Hele bogen med ændringsforslag er og bliver et gigantisk illusionsnummer. Af de 16 ændringsforslag, som kommer til afstemning, er der 2, vi kan gå ind for, nemlig den drastiske nedskæring af motorvejsbyggeriet og sløjfning af kontoen Storebæltsbroen. Begge dele hænger sammen med vores ønsker om i stedet at bruge ressourcer på den kollektive trafik. Der er to andre forslag, som vi hverken vil stemme for eller imod. Vi ønsker også en kraftig forhøjelse af folkepensionen, men ikke efter fremskridtspartiets principper, og vi ønsker arbejdsformidlingen tilbage til fagbevægelsen, men kan heller ikke her følge de anvisninger, fremskridtspartiet giver i bemærkningerne.

Alle de øvrige ændringsforslag fra fremskridtspartiet vil vi stemme imod. Jeg har i øvrigt den største medlidenhed med de fremskridtsfolk, der skal spises af med fremskridtspartiets finanslovsbog i stedet for en lødige julegave.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Her har vi et stærkt eksempel på, at krisetider er nedskæringstider. Det gælder på næsten alle områder. Dog er militæret det, der lempeligst gennemlever krisen. Men i krisetider er det nødvendigt, at man opbygger indtil for at stå klar, hvis krisen skulle blive mindre.